

Ваҳйи Исои Масеҳ — Шашум

Эҳёи мурдагони хуфта

Jeff Pippenger

2023-10-27

Мо бар нубуввати ниҳони Ишаъё, ки аз боби чихил оғоз меёбад, бино карда истодаем, бо муайян сохтани замони таваққуфе, ки бо ноумедии 18 июли соли 2020 оғоз ёфт. Мо марги ду шоҳиди Ваҳйро бо онҳое, ки дар водии устухонҳои хушки мурдагон дар Ҳизқиёл, боби сию ҳафт, мурдаанд, мутобиқ месозем. Мо мекушем, ки ба василаи тақрор пайдарпайии басо мушаххаси рӯйдодҳои марбут ба эҳёи онҳое, ки аз ҷониби ҳайвоне, ки аз қаъри беинтиҳо баромад, дар кӯча кушта шуданд, барқарор намоем.

Ҳангоме ки ин пораҳои нубувватиро бо ҳам мутобиқ месозем, мо бахшҳое аз Ваҳйро аз мӯҳр берун меорем, ки то кунун ҳеҷ гоҳ шинохта нашуда буданд, зеро ин паём ҳамон аз мӯҳр кушода шудани Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки андак пеш аз ба анҷом расидани муҳлати имтиҳони инсонӣ ба вуқӯъ меояд. Мо ин корро анҷом медиҳем, зеро «вақт наздик аст». Бо аз мӯҳр берун овардани ҳақоике дар Ваҳй, ки ҳоло дар раванди иҷро шудан қарор доранд, мо айнан ҳамон қореро анҷом медиҳем, ки дар Ваҳй ҳамчун қори Юҳанно муайян шудааст. Ба ӯ гуфта шуд, ки чизҳое, ки дидааст, бинависад, ки онҳо чизҳое буданд, ки он вақт вучуд доштанд, ва Юҳанно бо сабт кардани он чизҳо, ҳамзамон чизҳоеро низ менавишт, ки ҳоҳанд буд.

Он чиро, ки дидаӣ, ва он чиро, ки ҳаст, ва он чиро, ки баъд аз ин воқеъ хоҳад шуд, бинавис. Ваҳй 1:19.

Барои Адвентистони рӯзи ҳафтум, монеаи мантиқӣ эҳтимолан фаҳмиши суннати онҳо аз китоби Ваҳй мебошад. Ҳангоме ки шахс ҳақиқати муқарраршударо мепазирад, вале намебинад, ки он ҳақиқати муқарраршуда барои он тарҳрезӣ шудааст, ки бо гузашти вақт рушд ёбад, фаҳмиши ибтидоии дурусти ӯ аз ҳақиқат метавонад ба анъана ё расм табдил ёбад. Ҳақиқате, ки ба анъана табдил ёфтааст, метавонад кӯриро ба вучуд оварад, ки дар паёми Лаодикия тасвир шудааст. Ҳақиқати асли ҳамоно ҳақиқат мемонад, аммо нотаҳои дар дидани он ки ҳақиқат бо гузашти вақт рушд меёбад, кӯриро ба вучуд меоварад. Ҳақиқат сабаби кӯрии онҳо нест; кӯрӣ танҳо аломати сабаб аст. Сабаб он ғӯшҳост, ки намехоҳанд бишнаванд, он чашмҳост, ки намехоҳанд бубинанд, ва он дилест, ки дар касоне ки аз озоиши анъана ва расм қаноатманданд, намехоҳад табдил ёбад.

«Масеҳ дар таълимоти Худ ҳақиқатҳои кӯханеро пешкаш намуд, ки Худи Ӯ бунёдгузори онҳо буд, ҳақиқатҳое ки онҳоро тавассути падарони қавм ва анбиё гуфта буд; аммо акнун Ӯ бар онҳо нури наво рехт. Маънии онҳо чӣ қадар дигаргун менамуд! Бо шарҳи Ӯ сели нур ва рӯҳоният ворид гардид. Ва Ӯ ваъда дод, ки Рӯҳулқудс шогирдонро равшан хоҳад кард, то ки каломи Худо ҳамеша барои онҳо кушода гардад. Онҳо қодир хоҳанд буд, ки ҳақиқатҳои онро бо ҳусни наво пешниҳод намоянд.

«Аз он замоне ки аввалин ваъдаи наҷот дар Адан баён гардид, ҳаёт, ҳислат ва хизмати миёнаравонаи Масеҳ мавзӯи омӯзиши зеҳни инсон будааст. Бо вучуди ин, ҳар зеҳне ки Рӯҳулқудс ба василаи он амал кардааст, ин мавзӯёҳоро дар нуре тоза ва нав пешкаш намудааст. Ҳақоиқи наҷот қобили рушд ва тавсеаи пайваста мебошанд. Гарчанде ки қадимӣ ҳастанд, ҳамеша навад ва доимо ба толиби ҳақиқат ҷалоли бузургтар ва қудрати нерумандтареро ошкор месозанд.»

«Дар ҳар аср инкишофи нави ҳақиқат вучуд дорад — паёме аз ҷониби Худо барои мардуми он насл. Ҳақиқатҳои кӯҳна ҳама заруранд; ҳақиқати нав аз ҳақиқатҳои кӯҳна ҷудо нест, балки қушоиш ва тавсияи онҳост. Танҳо дар сурате ки ҳақиқатҳои кӯҳна фаҳмида шаванд, мо метавонем ҳақиқатҳои навро дарк намоем. Вақте ки Масеҳ хост ҳақиқати эҳёи Худро ба шогирдонаш ошкор созад, Ё аз “Мусо ва ҳамаи анбиё” оғоз намуда, “дар ҳамаи Навиштаҳо он чиро, ки дар бораи Ё буд, ба онҳо шарҳ дод”. Луқа 24:27. Аммо маҳз нуре, ки дар қушоиши тозаи ҳақиқат меदурӯхад, кӯҳнаро ҷалол мебахшад. Касе ки навро рад мекунад ё безътиноӣ менамояд, дар асл кӯҳнаро соҳиб нест. Барои ӯ он қуввати ҳаётбахши худро аз даст медиҳад ва танҳо ба сурати бечон табдил меёбад.»

«Ҳастанд касоне, ки изҳор медоранд, ки ба ҳақоиқи Аҳди Қадим имон доранд ва онҳоро таълим медиҳанд, дар ҳоле ки Аҳди Ҷадидро рад мекунанд. Аммо бо сарпечӣ аз пазируфтани таълимоти Масеҳ, онҳо нишон медиҳанд, ки ба он чи падарон ва анбиё гуфтаанд, имон надоранд. «Агар шумо ба Мусо имон медоштед,» — гуфт Масеҳ, — «ба Ман низ имон меовардед; зеро ӯ дар бораи Ман навиштааст». Юҳанно 5:46. Бинобар ин, ҳатто дар таълими онҳо аз Аҳди Қадим низ ҳеҷ қуввати воқеӣ вучуд надорад.»

«Бисёре аз онҳое ки даъво мекунанд, ки ба Инчил имон доранд ва онро таълим медиҳанд, дар ҳамаи монанд қарор доранд. Онҳо Навиштаҳои Аҳди Қадимро қанор меғуздоранд, ки Масеҳ дар бораи онҳо гуфтааст: “Онҳо ҳамонҳоянд, ки дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд.” Юҳанно 5:39. Бо рад қардани Аҳди Қадим, онҳо дар асл Аҳди Ҷадидро низ рад мекунанд; зеро ҳар ду қисмҳои як қулли ҷудонопазиранд. Ҳеҷ кас наметавонад шарияти Худро бе Инчил дуруст баён кунад, ва на Инчилро бе шарият. Шарият Инчилест, ки таҷассум ёфтааст, ва Инчил шариятест, ки қушода шудааст. Шарият реша аст, Инчил бошад гули муаттар ва самарест, ки он ба бор меоварад». Масалҳои Масеҳ, 127.

Онҳое ки даъво мекунанд, ки ба кӯҳна имон доранд, вале навро рад мекунанд, бо қувваи боз ҳам бештар ба Адвентистҳои рӯзи ҳафтум дахл дорад, ки даъво мекунанд ба Китоби Муқаддас дар тамомияти он имон доранд, вале навиштаҳои Рӯҳи Нубувватро рад мекунанд. Дар Ваҳй, Юҳанно рамзи қавми Худо дар рӯзҳои охир аст, ки барои пазируфтани ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам Рӯҳи Нубувват таъқиб мешаванд.

Ман Юҳанно, ки бародари шумо ва шарикӣ шумо дар мусибат, ва дар подшоҳӣ ва сабри Исои Масеҳ низ ҳастам, дар қазирае, ки Патмос номида мешавад, ба хотири каломи Худо ва ба хотири шаҳодати Исои Масеҳ будам. Ваҳй 1:9.

Агар шахсе шаҳодати Исоро, ки ҳамон Рӯҳи Нубувват аст, ки ҳамон навиштаҳои Эллен Уайт мебошанд, қабул кунад, пас порчаи қаблӣ аз навиштаҳои ӯ масъалаеро, ки ман ба он мепардозам, муайян мекунад. Ў навиштааст, ки «ҳақиқатҳои наҷот қобили рушд ва тавсеаи доимӣ мебошанд. Гарчанде кӯҳнаанд, ҳамеша навад ва пайваста барои ҷӯяндаи ҳақиқат ҷалоли бузургтар ва қудрати тавонотареро ошкор месозанд», ва ин ки «дар ҳар аср инкишофи нави ҳақиқат, паёме аз ҷониби Худо барои мардуми он насл, вучуд дорад».

Гарчанде фаҳмиши маъмулии китоби Ваҳй, ки як адвентисти оддии рӯзи ҳафтум метавонад дошта бошад, ҳақиқат аст, тамоми китоби Ваҳй шаҳодате дар бораи айёми охир мебошад. Мо ҳоло ҳақиқатеро татбиқ мекунем, ки акнун кушода мешавад, ва ин ҳақиқат аз ҷониби онҳое, ки намеҳоянд бипазиранд, ки ҳамаи порчаҳо дар китоби Ваҳй қисми Ваҳйи Исои Масеҳ мебошанд, ки дар айёми охир кушода мешавад, шинохта нахоҳад шуд.

Фаҳме, ки адвентизм дар бораи Ваҳй боби ёздаҳ нигоҳ доштааст, яъне ин ки он иҷроиши Инкилоби Фаронса мебошад, дуруст аст, ва Хоҳар Уайт ин назари дурустро тасдиқ мекунад. Бо вучуди ин, он ҳақиқат танҳо як таърих буд, ки сабт гардидааст, то айёми охиrho тасвир намояд. Тамоми китоби Ваҳй зери ҳукми ҳамин падидаи нубувватӣ қарор дорад.

Мо бар таърихи ниҳонии ҳафт раъд бино карда истодаем, ҳамчун роҳнамо, то Ҳизкиёл сию ҳафт, Ишаё чихил ва Ваҳй ёздаҳро бо масали даҳ бокираи Матто бисту панҷ ба ҳам оварем. Хати дигари нубувватӣ, ки татбиқи пайдарҳамии нубувватии воқеаҳоро, ки мо баррасӣ менамоем, устувор мегардонад, дар хати Масеҳ ёфта мешавад, ки он низ шохидии дуҷумдараҷаро дар бар мегирад. Исо сӣ сола буд, вақте ки Ў таъмид гирифт ва Исои Масеҳ гардид, зеро «Масеҳ» дар юнонии Аҳди Қадим, ё «Масхшуда» дар ибрии Аҳди Қадим, маънои шахси тадҳиншударо дорад.

Он каломро, ман мегӯям, шумо медонед, ки дар тамоми Яҳудия паҳн гардид ва аз Қалил, баъд аз таъмиде ки Яҳё мавъиза кард, оғоз ёфт; чӣ гуна Худо Исои Носиро бо Рӯҳулқудс ва бо қудрат тадҳин намуд; Ў гаштаю баргашта некӣ мекард ва ҳамаи касонеро, ки аз иблис ситам мекашиданд, шифо медод; зеро Худо бо Ў буд. Аъмол 10:37, 38.

Исо дар тӯли сӣ сол барои тадҳин шудан омода мегашт, ва чун Ў дар вақти таъмид ёфтаниш тадҳин шуд, Ў, ҳамчун Масеҳ, паёми Худро дар давоми сеюним рӯзи нубувватӣ пешниҳод намуд. Сипас Ў кушта шуд, ба қабр ниҳода шуд, эҳё гардид ва баъд ба осмон сууд кард. Оғози хизмати Ў, ки сеюним сол идома ёфт, таъмиди Ў буд, ки марг ва эҳёи Ўро ифода мекунад, ва дар анҷоми ҳазору дусад рӯзи хизмати Худ Ў маслӯб карда шуд ва сипас эҳё гардид, зеро Ў ибтидо ва интиҳост. Ҳодисаи марг ва эҳёи Ў лашкари азимеро ба вучуд овард, ки дар давоми сеюним соли дигар Инчилро ба яҳудиён, ва баъд аз он ба ҷаҳон расонид.

Калисои католикӣ, яъне ҳамон зиддимасеҳи нубуввати Китоби Муқаддас, низ пеш аз он ки бо қудрат тадҳин шавад, сӣ сол дар ҳоли омадасозӣ буд. Дар соли 508, «қурбонии доимӣ» бардошта шуд. Хоҳар Уайт ба мо ба таври мустақим иттилоъ медиҳад, ки миллериён дар бораи «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл фаҳмиши дуруст доштанд, бо вучуди он ки

калисои адвентистони рӯзи ҳафтуми Лаодикийӣ дар солҳои 1930-юм ба дидгоҳи шайтони протестантизми муртад нисбат ба «қурбонии доимӣ» бозгашт.

«Сипас ман дар бораи «ҳаррӯза» (Дониёл 8:12) дидам, ки вожаи «қурбонӣ» аз ҳикмати инсонӣ илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад, ва Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро расониданд». Early Writings, 74.

«Ҳаррӯза» бутпарастиро ифода мекунад, ва Рими бутпараст он қудрате буд, ки папагиро бозмедошт ва аз ба тахти замин баромадани он пешгирӣ менамуд. Чунон ки дар китоби Дониёл пешгӯӣ шудааст, ва баъдан аз ҷониби таърих тасдиқ гардидааст, ва баъдан аз ҷониби фариштагон ба Вилиям Миллер ошкор карда шудааст ва баъдан аз ҷониби Эллен Уайт тасдиқ гардидааст; дар соли 508, боздорандаи бутпарастии болоравии папагӣ бардошта шуд. Ҳамон тавре ки бо Масеҳ буд, зиддимасеҳ сӣ сол омодагӣ дид, то дар соли 538 қудрат ёбад. Масеҳ ва зиддимасеҳ ҳар ду сӣ сол омодагӣ диданд, то қудрат ёбанд. Пас аз он ки папагӣ дар соли 538 қудрат ёфт, он паёми марғи худро дар тӯли сеюним соли нубувватӣ расонид, чунон ки Масеҳ паёми ҳаёти Худро дар тӯли сеюним сол расонида буд. Ду шоҳиди Ваҳйӣ ёздаҳ, ки дар таърихи Инқилоби Фаронса Аҳди Қадим ва Аҳди Қадидро ифода мекарданд, инчунин қудрат дода шуданд, то дар тӯли сеюним рӯзи нубувватӣ нубувват кунанд.

Ва Ман ба ду шоҳиди Худ қудрат хоҳам дод, ва онҳо як ҳазору дусаду шаст рӯз, либоси палос дар бар карда, нубувват хоҳанд кард. Ваҳй 11:3.

Соли 1798, пас аз як ҳазору дусаду шаст рӯзи нубувватӣ, зиддимасеҳ захми марговари худро гирифт, ҳамон тавре ки Масеҳ пас аз як ҳазору дусаду шаст рӯз бар салиб мурд, ва ҳамон тавре ки ду шоҳид, ки Каломи Худоро намоёндагӣ мекарданд, пас аз як ҳазору дусаду шаст рӯз дар кӯча кушта шуданд.

Дар рӯзи сеюм Масеҳ эҳё гардид, ва яке аз мавзӯҳои асосии зиддимасеҳ дар китоби Ваҳй шифо ёфтани захми марговари он, ё эҳёи он мебошад. Эҳёи Масеҳ дар рӯзи сеюм руҳ дод, ва эҳёи ду шоҳид баъд аз сеюним рӯз ба амал омад. Зиддимасеҳ ба таври рамзӣ дар рӯзи сеюм эҳё мегардад, зеро мувофиқи чандин шоҳидони набавӣ, рӯзи сеюм рамзи қонуни якшанбе мебошад. Дар вақти қонуни якшанбе, ҳайвони баҳрии Ваҳй 13 эҳё мегардад, ва аломати ҳайвони баҳрӣ ба имтиҳон табдил меёбад. Сипас Созмони Милали Муттаҳид, яъне даҳ подшоҳи Ваҳй 17, бо роҳнамоии Иёлотҳои Муттаҳида, ки подшоҳи пешсафи он даҳ подшоҳ аст, зиддимасеҳро ҳамчун сари иттиҳоди сегона боло хоҳад бардошт, дар ҳоле ки папагӣ ба тахти замин сууд менамояд.

«Ҳангоме ки мо ба бӯҳрони охири наздик мешавем, ниҳоят муҳим аст, ки миёни олотҳои Худованд мувофиқат ва ягонагӣ вучуд дошта бошад. Қаҳон аз тӯфон, ҷанг ва низоъ пур аст. Аммо зеро як сарвар — қудрати папагӣ — мардум муттаҳид хоҳанд шуд, то дар шахси шоҳидони Ҷ ба Худо муқобилат намоёнд. Ин иттиҳод ба василаи он муртади бузург мустаҳкам карда мешавад. Дар ҳоле ки ӯ мекушад омилони худро барои ҷангидан бар зидди ҳақиқат муттаҳид созад, ҳамзамон кор хоҳад кард, то тарафдорони онро ҷудо ва пароканда намояд. Ҳасад, гумонҳои бад, бадгӯӣ аз ҷониби ӯ барангехта мешаванд, то носозгорӣ ва тафриқа ба вучуд оранд». Шаҳодатҳо, ҷилди 7, 182.

Ҳангоме ки зиддимасеҳ эҳё мегардад, вай ба тахти замин боло меравад ва иттиҳоди сегонагонро дар раҳпаймоии он сӯи Ҳармичидӯн роҳбарӣ мекунад, чунон ки Изобал Аҳъобро сӯи кӯҳи Кармил раҳнамоӣ намуд. Забурсаро Осаф даҳ миллатро, ки намояндаи Созмони Милали Муттаҳид мебошанд, ҳамчун иттиҳоди шариронаи душманони Худо муайян мекунад, ки «сари» худро, яъне «қудрати папагӣ»-ро, боло мебардоранд.

Суруд ё Забури Ософ. Эй Худо, хомӯш мабош; ором магир ва сокит манишин, эй Худо. Зеро инак, душманони Ту ошӯб бармеангезанд; ва онҳое ки аз Ту нафрат доранд, сар боло кардаанд. Бар зидди қавми Ту макри ҳилагарона андешидаанд, ва бар зидди пинҳоншудагони Ту машварат кардаанд. Гуфтаанд: «Биёед, ва онҳоро аз миллат будан nobуд созем, то ки номи Исроил дигар дар ёд набошад». Зеро бо яқдилӣ машварат кардаанд; бар зидди Ту паймон бастаанд: хаймаҳои Адӯм ва исмоилиён; Мӯоб ва ҳочариён; Цабал ва Аммӯн ва Амолек; фалиштиён бо сокинони Сур; Ашшур низ бо онҳо ҳамроҳ шудааст; онҳо ба фарзандони Лут ёрӣ расонидаанд. Селоҳ. Забур 83:1–8.

Пас, парчами се ғаришта дар миёни осмон парафшон аст.

Ва ман ғариштаи дигареро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва Инчили ҷовидониро дошт, то онро ба сокинони замин, ва ба ҳар миллат, ва қabila, ва забон, ва қавм мавъиза намояд; ва бо овози баланд меғуфт: Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед; зеро соати довариӣ Ё фаро расидааст; ва Ёро сачда кунед, ки осмон ва замин ва баҳр ва ҷашмаҳои обҳоро офарид. Ва ғариштаи дигаре аз паси Ё омад ва гуфт: Бобили бузург суқут кард, суқут кард, он шаҳри азим, зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби ғзаби зинокорӣ худ нӯшонидаст. Ва ғариштаи сеюм аз паси онҳо омад ва бо овози баланд гуфт: Агар касе ба ҳайвон ва ба сурати он сачда кунад, ва тамғаи онро бар пешонии худ ё бар дасти худ қабул намояд, ҳамон кас низ аз шароби ғзаби Худо хоҳад нӯшид, ки беомехта ба ҷоми ҳашми Ё рехта шудааст; ва Ё дар ҳузури ғариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб дода хоҳад шуд; ва дуди азоби онҳо то абадулобод боло меравад; ва онҳое ки ба ҳайвон ва ба сурати он сачда мекунанд, ва ҳар кӣ тамғаи номи онро қабул мекунад, на шаб оромӣ доранд ва на рӯз. Дар ин ҷост сабри муқаддасон: дар ин ҷоянд онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро нигоҳ медоранд. Ваҳй 14:6–12.

Парчами се ғаришта он гоҳ дар миёни осмон парафшон хоҳад буд, аммо ба зудӣ зиддимасеҳ аз ҷониби даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳид ба осмон бардошта хоҳад шуд. Он гоҳ парчам паёми «ҳақиқат»-ро эълон хоҳад кард ва зиддимасеҳ он гоҳ паёми суннат ва расму одатро эълон хоҳад намуд. Се ғаришта инсониятро ҳушдор медиҳанд, ки нишони папагиро напазиранд, аммо Иёлотӣ Муттаҳида, ҳамчун пайғамбари козиб, ҷаҳонро маҷбур хоҳад сохт, ки маҳз ҳамон нишонро бипазирад.

Мо дар ҳамин ҷо хотима медиҳем ва онро дар мақолаи навбатии худ идома хоҳем дод.